

8 Ἰουνίου 2025: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ»

Ἀνακομιδή ἰ. λειψάνων Θεοδώρου τοῦ στρατηλάτου μεγαλομ. († 319), Καλλιόπης μάρτ.

Ἦχος: — — Ἑωθινόν: — — Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 — Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ζ΄ 37-52, ἡ΄ 12.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Ἰουνίου, τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἀπόστολος: Ἑβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2 — Εὐαγγέλιον: Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30.

“Υστερα ἀπό τά παραπάνω, εἶναι σαφές ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ παναγίου Πνεύματος συνιστᾷ πνευματικό θάνατο πού ὁδηγεῖ στήν ἀπώλεια τῆς ψυχῆς, ἐνῶ ἡ παρουσία Του στή ζωή μας συνιστᾷ τήν ὄντως ζωή, προτύπωση καί πρόγευση τῆς αἰωνίου ζωῆς, τήν ὁποία μπορούμε, «ἐν ἀγίῳ Πνεύματι», νά κατακτήσουμε. Γένοιτο!

Ἀρχιμ. Ἐ. Οἰκ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Κ.Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΧΗ

(Α΄ ἔκδ., σῆμα 20x26 ἑκατ., σελ. 432)

Οἱ Πατριαρχικές Ἀποδείξεις τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου γιά τίς ἐορτές τῶν Χριστουγέννων καί τό Ἅγιο Πάσχα, οἱ Κατηχητήριοι Λόγοι γιά τήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή καί τά μηνύματα γιά τήν ἡμέρα τῆς Ἰνδίκτου (1η Σεπτεμβρίου), ἡ ὁποία εἶναι Ἡμέρα προσευχῆς ὑπέρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ἐκδόθηκαν σέ αὐτόν τόν πολυτελεῖ Τόμο. Τήν ἐκδοση αὐτή τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσέφερε στόν Παναγιώτατο ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος, Γενικός Διευθυντής τοῦ Ὁργανισμοῦ, τό Σάββατο 1η Ἰουνίου 2024, γενόμενος πρός τοῦτο δεκτός ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου, ὁ ὁποῖος τήν παρέλαβε μέ ἰδιαίτερη συγκίνηση καί πνευματική χαρά.

89.5
ἡ ἁγία φωνή στά FM

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἀγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 73ον

8 Ἰουνίου 2025

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 23 (3758)

Η ΖΩΟΠΟΙΟΣ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Τῇ γενέθλιο ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας τιμοῦμε σήμερα, κατά τήν ὁποία τό πανάγιο Πνεῦμα, «ἐν εἵδει πυρίνων γλωσσῶν» (Πράξ. 2,3), ὅπως διασώζει τό σημερινό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, κατήλθε ἐπὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, τοὺς κατέστησε Πνευματοφόρους, καί συνέστησε τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο ἔκτοτε συγκροτεῖ καί ζωοποιεῖ.

Ἡ παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος

Τό ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἀόρατο στά σωματικά μάτια, ταυτόχρονα ὅμως εἶναι μιὰ προφανῆς δύναμη ζωῆς, πού ζωοποιεῖ τόν κόσμο, τόν ἄνθρωπο, τήν Ἐκκλησία. Ὅπως ὁ Χριστός, πού εἶναι ἡ Κεφαλὴ καί ὁ Σωτήρας τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι πάντοτε παρών καί τῇ ζωοποιεῖ καί τήν οἰκοδομεῖ, ἔτσι καί τό Πνεῦμα τό ἅγιο παρευρίσκεται πάντοτε σ' αὐτή καί μέ τήν ἀγιοπνευματική του χάρη τήν καλλιεργεῖ καί τῆς δίνει ζωή. «Ἡ θεία χάρις τοῦ Πνεύματος ταύτην γεωργεῖ τήν Ἐκκλησίαν», γράφει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Τό ἅγιο Πνεῦμα, λοιπόν, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, πού κατέβηκε στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔγινε καί παραμένει ἡ ψυχὴ τοῦ Θεανθρώπινου αὐτοῦ σώματος.

«Ἐλθέ καί σκήνωσον»

Ὅλοι ἐμεῖς πού συνιστοῦμε τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, καλούμαστε νά ζήσουμε μέσα στό ἅγιο Πνεῦμα, ὥστε καί αὐτό νά ἐνοικήσει μέσα μας. Ἀσφαλῶς, ὁ ἱερός αὐτός σκοπός δέν μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέ τρόπο μαγικό, οὔτε χαρίζεται ἀπὸ τόν Θεό. Χρειάζεται ἀγώνας πνευματικός, μιᾶς ὁλόκληρης ζωῆς. Μποροῦμε νά λάβουμε τῇ χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί νά γίνουμε Πνευματοφόροι, ὅταν ἔχουμε ὀρθή πίστη, ἀληθινὴ καί σώζουσα. Διότι ὑπάρχει καί μὴ σώζουσα πίστη, αὐτὴ τῶν δαιμόνων.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. β' 1-11)

Ἡ δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· Καὶ ὠφθῆσαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὥσει πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθε τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν, Πάρθοι καὶ Μηδοὶ καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοι τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

Λαμβάνουμε τὴ χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ὅταν μετέχουμε στὰ ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίως στὴν ἱερὰ Ἐξομολόγηση καὶ στὴ θεία Εὐχαριστία· ὅταν προσευχόμαστε καὶ λατρεύουμε τὸν Θεό, μέ πνεῦμα ταπεινώσεως καὶ συντετριμμένη καρδιά· ὅταν παλεύουμε διαρκῶς κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν ἐμπαθῶν λογισμῶν· ὅταν ἐργαζόμαστε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, τηροῦμε τὸ θέλημά Του καὶ ἀγωνιζόμαστε νὰ καρπίσει μέσα μας ὁ καρπὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πού, κατὰ τὸν ἀποστολο Παῦλο, εἶναι «ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλ. 5, 22-23)· ὅταν ἔχουμε προσανατολισμένη τὴν πορεία τῆς ζωῆς μας στὸν οὐρανό, ἀρνούμενοι τὴν καταστροφικὴ προσκόλληση στὰ φθαρτά καὶ πρόσκαιρα αὐτῆς τῆς ζωῆς. Οἱ ἄνθρωποι πού διέρχονται τὸ βίό τους μέ τὸν τρόπο αὐτό εἶναι πνευματικῶς ζωντανοί, καθότι ζωοποιοῦνται διαρκῶς ἀπὸ τὴ ζωοποιό χάρι τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ ἀφώτιστοι

Τί συμβαίνει, ὅμως, μέ ἐκείνους πού ἐπιλέγουν νὰ ζοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐπιδεικνύοντας ἄρνηση καὶ ἀπιστία κατὰ τοῦ Θεοῦ; Ὅπως ἔχει ἐπισημανθεῖ, χωρὶς τὸ ἅγιο Πνεῦμα ὁ ἄνθρω-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦταν ὅλοι συγκεντρωμένοι καὶ ὁμόψυχοι στὸ ἴδιο μέρος. Καὶ αἰφνιδίως ἦλθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιά βοή σάν νὰ φυσοῦσε δυνατός ἄνεμος καὶ γέμισε ὅλο τὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο ἔμεναν, καὶ ἐμφανίσθηκαν γλῶσσες σάν πύρινη φλόγα νὰ μοιράζονται σὲ αὐτούς καὶ κάθισαν ἀπὸ μία στὸν καθένα τους, καὶ ὅλοι πλημμύρισαν ἀπὸ ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν σὲ ξένες γλῶσσες, ἀνάλογα μέ ἐκεῖνο πού τοὺς ἔδινε τὸ Πνεῦμα νὰ μιλοῦν. Ἦταν ἐγκατεστημένοι στὴν Ἱερουσαλὴμ εὐλαβεῖς Ἰουδαῖοι ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. Ὅταν ἀκούσθηκε ἡ βοή αὐτή, συγκεντρώθηκε τὸ πλῆθος καὶ ἐπικράτησε σύγχυση, καθὼς ἄκουγε καθένas τοὺς ἀποστόλους νὰ μιλοῦν στὴ δική του γλῶσσα. Ὅλοι ἀποροῦσαν καὶ θαύμαζαν, ἔλεγαν δὲ μεταξύ τους: Δὲν εἶναι ὅλοι Γαλιλαῖοι αὐτοὶ πού μιλοῦν; Καὶ πῶς συμβαίνει νὰ τοὺς ἀκούμε καθένas στὴ δική του μητρικὴ γλῶσσα; Δηλαδή, Πάρθοι καὶ Μηδοὶ καὶ Ἑλαμίτες, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Παμφυλίας, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν περιοχῶν τῆς Λιβύης πρὸς τὴν πλευρά τῆς Κυρήνης, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, πού ἦταν ἐγκατεστημένοι στὰ Ἱεροσόλυμα, τόσο οἱ ἐκ καταγωγῆς Ἰουδαῖοι, ὅσο καὶ οἱ προσήλυτοι, οἱ Κρήτες καὶ οἱ Ἄραβες, ὅλοι ἡμεῖς τοὺς ἀκούμε νὰ μιλοῦν στίς δικές μας γλῶσσες γιὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ;

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

πος εἶναι ἓνα ἀνθρωποειδές, μέ πολὺ ἀνεπτυγμένα, πολλές φορές, τὰ λέντα στὴν ἐπιστήμη, στὴν τέχνη, στὴ φιλοσοφία, ὅχι, ὅμως, στὴν ἀνθρωπιά, σὲ ὅ,τι δηλ. κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀληθινὸ ἄνθρωπο, σύμμορφο μέ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

Σύμφωνα μέ τὴ διδασκαλία τῆς Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων, τὸ ἅγιο Πνεῦμα μέσα στὸν ἄνθρωπο σημαίνει μιά σχέση καὶ ἀναφορά, οὐσιαστικὸ προσανατολισμὸ καὶ ὁλοκληρωτικὴ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐξάλλου, ὅμως, τὸ ἅγιο Πνεῦμα μέσα στὸν ἄνθρωπο σημαίνει μιά δύναμη φωτιστικὴ καὶ ἁγιαστικὴ πού καθοδηγεῖ, ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπο στὸν ἀληθινὸ του προορισμό, στὸν Χριστό... ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει μέσα του τὸ ἅγιο Πνεῦμα, τότε ἡ ὑπαρξὴ του ἔχει ἀναφορά στίς ἀντίθεες δυνάμεις κι ἔχει μέσα του τὸ πνεῦμα τοῦ πονηροῦ...».

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ ἀπουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὁδηγεῖ στὴ νέκρωση τῆς ψυχῆς. Ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης κατηγορηματικὰ ἐπισημαίνει: «Θάνατος εἰς τὸν Ἀδάμ ἔγινε ὅχι ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἡ ἀποφοίτησις, ἡ ἀναχώρησις τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς».